

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 535/06
17.05.2006. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Звездане Лутовац, Биљане Драгојевић и Слободана Дражића, чланова већа, у парници тужиоца АА чији је пуномоћник АБ адвокат, против тужених 1) Општине Суботица коју заступа Служба за заступање Општине Суботица и 2) Републике Србије коју заступа Републички јавни правобранилац, ради накнаде штете, вредност спора 2.880.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Суботици Гж. 472/05 од 30.12.2005. године, у седници већа одржаној дана 17.05.2006. године донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Суботици Гж. 472/05 од 30.12.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Суботици XVII П бр. 2144/04 од 14.03.2005. године, у ставу I изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му по основу објективне одговорности солидарно исплате на име материјалне штете у виду разлике између остварених примања тужиоца по основу пензије и примања која би тужиоц остварио у периоду од 16 година износ од 2.880.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.02.2004. године па до исплате. У ставу II изреке усвојен је приговор тужене првог реда застарелости потраживања накнаде материјалне штете у односу на потраживање које се односи на период пре 14.03.1987. године. У ставу III изреке усвојен је приговор тужене другог реда о застарелости потраживања накнаде материјалне штете у односу на потраживање које се односи на период од пре 04.03.1989. године. У ставу IV изреке наведено је да се одлука о трошковима оставља за доцнију одлуку.

Пресудом Окружног суда у Суботици Гж. 472/05 30.12.2005. године одбијена је жалба тужиоца а пресуда Општинског суда у Суботици П бр. 2144/04 од 14.03.2005. године је потврђена.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужилац побија другостепену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка као и погрешне примене материјалног права са предлогом да се нижестепене пресуде укину и предмет врати првостепену суду на поновни поступак.

Испитујући побијану другостепену пресуду у смислу члана 386. раније важећег Закона о парничном поступку који се примењује на основу члана 491. став 4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04 од 22.11.2004. године) Врховни суд Србије је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а у ревизији се посебно не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био директор "ББ". Против њега је поднета кривична пријава 14. јануара 1983. године а захтев за провођење истраге 02.02.1983. године. Дана 16. фебруара 1983. године истражни судија Општинског суда у Суботици је саопштио основане сумње и квалификацију кривичног дела којим се тужилац терети. Након тога у мају 1983. године тужилац је отишао на боловање са анамнезом: нервоза, знојење, стомак. На предлог ординирајућег лекара тужиоца дана 14.09.1983. године покренут је поступак за остваривање права из инвалидског осигурања тужиоца са анамнезом: више месеци има болове у врату, у левом рамену, у срцу, лупање срца, несаница. Решење о губитку радне способности почев од 10.11.1983. године тужилац је примио на руке 18.01.1984. године. Истражни поступак је завршен 18.03.1984. године. ОЈТ у Суботици је против тужиоца поднео оптужницу дана 11.05.1984. године, а први главни претрес по тој оптужници заказан је за 20.10.1986. године. Кривични поступак је против тужиоца обустављен 11.01.1989. године. Током априла 1983. године када је тужилац радио са пуним радним временом остварио је лични доходак у износу од 28.841,40 динара. У решењу СИЗ-а за пензијско и инвалидско осигурање је утврђена висина његове инвалидске пензије у износу од 17.576,13 динара. Даном пријема решења тужилац је био у могућности утврдити разлику између личног дохотка из радног односа и остварене инвалидске пензије. Од дана упознавања тужиоца са кривичном пријавом до дана одласка на боловање протекло је 78 дана, а од дана када је тужилац упознат са делом који му се ставља на терет (16.02.1983. године) до утврђивања губитка радне способности је до 10.11.1983.

које му се ставља на терет (10.02.1983. године) до утврђивања губитка радне способности и до 10.11.1983. године је протекло 8 месеци и 24 дана.

С обзиром на овакво утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев за исплату накнаде материјалне штете која се огледа у разлици између остварених примања тужиоца по основу пензије и примања која би остварио да је радио у даљем периоду од 16 година.

Неосновани су наводи ревизије тужиоца, да су нижестепени судови погрешно закључили да штете које је претрпео тужилац нису у узрочној вези са радњом државног органа који је водио кривични поступак против тужиоца.

Према одредби члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција.

Из цитиране законске одредбе произилази да за постојање овакве врсте одговорности је потребно да је штета проузрокована од стране државног органа, да постоји узрочна веза између вршења дужности службеног лица и проузроковања штете и да је штета наступила због незаконитог или неправилног рада државног органа, те да је штета проузрокована у вршењу службе.

У конкретном случају нису испуњени наведени услови за одговорност тужене, како то правилно налазе нижестепени судови, будући да у конкретном случају нема незаконитог поступања органа тужене у вођењу кривичног поступка против тужиоца, јер су све радње извршене на основу одредби Закона о кривичном поступку. Кривични поступак био је покренут против тужиоца подношењем кривичне пријаве 14.01.1983. године, а захтев за спровођење истраге од стране ОЈТ поднет дана 02.02.1983. године. Прва истражна радња од стране Општинског суда у Суботици предузета дана 16.02.1983. године, при чему је поступак завршен 18.03.1984. године, а ОЈТ у Суботици је против тужиоца поднео оптужницу дана 11.05.1984. године. Чињеница што је кривични поступак против тужиоца обустављен 11.01.1989. године не указује на противправност рада државног органа тужене како то погрешно сматра тужилац у ревизији, с обзиром да је поступак вођен на основу одредби Закона о кривичном поступку.

Поред тога, из списка произилази да је тужилац предходних 10 година био директор тог истог предузећа, да је био изложен стресним ситуацијама, као последица функција које је обављао, а из његовог здравственог картона се може закључити да је он 21.јануара 1980. године, знатно пре спровођења истражних радњи добио лек "Ансилан", што указује на то да је већ тада имао проблеме са нервима (пошто се исти лек користи за "смирење живаца").

Такође је без значаја истицање у ревизији тужиоца да потраживање тужиоца према туженима није застарело.

Пошто у конкретном случају штета није проузрокована незаконитим радом органа тужене то се нису стекли услови за наступање застарелости тужиоцевог потраживања који су предвиђени у одредбама 360 - 393 Закона о облигационим односима, јер нема штете причињене тужиоцу од стране тужене па самим тим није настала ни обавеза тужене која би могла застарети.

Из наведених разлога, применом одредбе члана 393. ЗПП одлучено је као у изреци пресуде.

Председник већа - судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

нн